

Od železne ceste.

(Parodia Prešernove.)

- A. Bliža se železna cesta,
Nje se ljubca veselim,
Ker pojde tuj duh iz mesta
In nemškutarji vsi z njim.
- B. Ak je blizo tista cesta,
Boš me, ljubček, vzel seboj,
Da, kak poleté iz mesta,
Pojdem gledat tud s tebój.
- A. Skupaj vsi k železni cesti
Pojdemo od nas in vas,
To bo po Ljubljanskem mesti
Radostno veseli čas.
- B. Zanaprej od takrat zmeram
Bo slovensko Celje, Terst,
In Celjovec v kljub ovéram,
Ki nas tlačijo še v perst.
- A. Iz Ljubljane pa košate
Poleté nemškútarce,
Duha tujega bogate,
Naroda odpádenke.
- B. Rodoljubne me Krajnice
Pa ostanemo pri vas,
Vaše bodemo ženice
Zveste vedno večni čas.
- A. Ker si ljuba domu zvesta,
Ljubiš mene tud zvestó,
Toraj moja boš nevesta,
Koj mi v zakon daj rokó.
- B. Tebi jaz ne bom nezvesta,
Ker pri sercu ti je dom,
Tvoja le želim nevesta
Biti ino tudi bom.
- A. Vozil jaz pa bom te ženko
Iz Ljubljane v Celje, v Terst,
Zvesto kazat vsim Slovenko, —
Ak ne bo na poči kerst.
- B. Ak kej tac' ga se napravi,
Bodeva vesela tud,
Sinček rojen zvest bo Slavi,
Ino vreden njeni ud.

Žertvovanje na Savi.

(Dalje in konec.)

IV.

Širok i gost lés se razprostira v dolini, po kateroj se bistra Zila pretaka. Hrup in šum se dans razlega po lésovju. Droh v svojem šotoru prijemlje in odpošilja posle na zvéste branitelje starodavne vére in domačih postav. Na temnozelenoj lipi u srédi svetoga gaja veje stavnica mogočnoga Triglava. Pod njoj se zbirajo iz vsih strani pogumni branitelji svojih starih šeg in običajev. Od naj daljših krajev so semkaj prihтели. V prvoji versti gledaš vladike, župane, kneze in druge glavarnje ljudstva v svetlih oklepih. Smert in pogin vsim nasprotnikom jim seva

iz žarečih oči. Za njimi neštevilna množica oboroženih junakov, kateri pogumnoga serca boja pričakujejo. Bogato napravljen stopi sedaj Droh na naj višje mesto, in njegovo serce se razlije v sledeči govor: »Bratji! posledni stebri naše svobode in neodvislosti, hrabri branitelji vere in prava naših sprednikov! poslušajte glas svojega posrednika med bogovi in vami. Marsikrat je že podlegla Vesna Morani, in sopet nastopila Vesna, kar poji in namaka kri naših bratov černo zemljico. Priderl je ptujec v naša mirna selišča, požiga svetišča in podira in zasmehuje našo vero, naše pravice. Koliko že prepada hrabrih braniteljev Slave v težkih okovih po gnjusobnih tamnicah nevsmiljenih sovražnikov, koliko jih je že izdahnulo dušico pod rokami grozovitnih rabeljnov! Plašno še letajo njih duše iz drevesa na drevó, ker njih trupla še nezakopana ali ne sožgana zemljice plan gnojijo. Junaci! spomnite se, da ste unuci preslavnoga Sama in zarod onih, ki so gonili dedove sedajnih naših sovražnikov, kakor vihar osulo velo listje, kakor jastrob plaho golobico. Ni še oterpnela slavna kri v naših žilah; posnemajmo svojih sprednikov, katerih nobena sila premagala ni — in slavno zmago bodo nam dali bogovi. Ako nam pa Višnji naklonijo smert, bratji! bolje je spati u krilu Morane, kakor pa speti rame u robske okove in sramotno u rokah kervolokov mreti in ginuti. Moje geslo je zmaga ali smert. Znana je vam moja zaprisega. Čas hiti strélnim létom, še kake dni in mēsec bo devetokrat svojo kroglo napolnil. Še preden se noč umakne in mila zora posije — hočemo na sovražnika vdariti. Pripravite se taj junaci na slavno gostijo, katero nam čejo bogovi po srečnoj zmagi nakloniti!« — Droh omolkne, mir in tišina na nekaj trenutkov skupščino prevzame; kar zagromi iz tisučero gerl gromeča slava Triglavu in njegovomu služabniku Drohu. »Vodi nas, vodi nas, bogomili Droh!« zaklikne čela truma, »poslati čemo sovražnike černej noči!

Na čilom vrancu prispé med tím jezdec, ter oznani Drohu, da stoji Valhun s silnoj vojskoj u taboru pri Julii. Hipoma razdéli Droh vojno v štiri razdelke, ktere vojvodijo on, Samo, Dodor in Avreli. V največej tišini se pomikava kardelo za kardelom do taborišča Valhunovih. Oblaci zagrinjajo mēsec i pod krilom černe noči dospejo blizo sovražnika. Tu planejo od juternoga in večernoga solnca, tam od severja in juga na sovražni tabor. Strašen boj se vname. Iz tisučero gerl zagromi krik in hrup; meči zveketajo, kopja se lomijo, žvižgajo strélice. Dolgo časa se boj ne nagne na nobeno strano. Kakor kamenite stene serdite valove, odbijajo kristjani napad za napadom. Avrelia njegov pogum predaleč zanese, in pade s nekterimi tovarši v roke kristjanov. Pervina se bori in bije na Valhunovej strani kot razjaren lav. Pagani se vmaknejo, in Pervina jo napne za njimi, ali kmalo je od vsih strani obdan in vjet.

Ko posije solnce iz rumene zarje in prve žarke po dolini razlije, je potihnul boja hrup in šunder. Od obeh strani je ležalo mnogo pobitih po kervavom planišču. Zbavši se dohoda Parcev se odtegne Droh s dobljenim plenom unkraj gor na bregove Save. — Slišati, da je njegov naj boljši junak Pervina vjet, jako Valhuna ožalosti; pa še hujske raue mu vseka zvedeti, da je s Pervinam tudi njegova preljuba hči Ljudmila v rokah sovražnikov. Le samo to ga še tolaži, da ima tudi on nekaj imenitnih paganskih vodjev v svojej oblasti, za ktere je mēnil Pervina i Ljudmilo zameniti. Gotovo bi bil tudi Droh v to privolil, ko bi ga strašna zakletva zaderžovala ne bila. Pervina mora vmrēti, da se izpolni bogom storjena obljuba. S njim če pa tudi zorolična Ljudmila pasti. Zastonj so ga drugi vojvodi nagovarjali, da ju za Avrelia in druge vjetnike zamēni; tode njegovo berzčutno serce se ne da omečiti ne prošnjam ne pretnjam (žuganju) ne svojih sovodjev ne Valhuna. Zakaj celo prosto ljudstvo je bilo na njegovej strani in tirja smert Pervina in Ljudmile.

V.

Tamna noč obsede dol in goro. Mēsec, kakor bi se bil v prelitoj kervi kopal, vstaja počasoma izza gor. Komej posije, se že sopet skrije za goste oblake, ki so se po neizmērnem nebu vlačili. Le včas zažaré oblaci od igrajočih zarnic. Narava počiva, jeleni dremljejo u gori in ptice spijo pod zelenim listjičem dreves. Od časa do časa se oddahne mračni zapad in vētrīč zaševeli u stolētnih dobovih in lipah. Sava toči lenivo svoje valove proti iztoku.

Sedaj zadonē rogovi in trombe, da se odbiva jeka od hriba do hriba. Droh hiti v stari lēs. Kmalo zaplameni pod lipoj na žertveniku živi ogenj. Strašna je bila ta noč za Pervina in Ljudmilo. Samo vĕra Kristusova ju še samo tolaži in krepča. Droh zapoje pri žertveniku pēsem groznoga glasa. Kot nedolžno jagnje čaka vboga Ljudmila v bēlom oblačilu morivnoga jekla. Njen duh se ziblje v sinjih višavah, kjer prepĕvajo očetu vĕčno slavo angeljev kori. Sedaj zablisne nož, da bi prebodel serce angelske dĕvice. „Ljudmila mora naj prej vmrēti, in potem šele Pervina,“ izusti Droh, in morivno jeklo mu v roci zastane. Pervina k bližnjemu drevesu privezan, mora gledati muke svoje ljubljence. Že povzdigne drugikrat smertni nož, in sopet prestane, da bi podaljšal muke nedolžne device. Pervina ustnice grizē, si zatisne oči, da bi ne gledale prizora, ko jej jeklo miljeno serce predere.

Nenadoma se tu začuje bojni krik kristjanov. „Smert malikovavcem“ odmeva od skale do skale. Od vsih strani so pagani obdani. Valhun je namreč zaslēdil zavetje Droha, ter je prihitel svoje ljube strašnoj smerti oteti. Brez uspeha je bil vsaki odpor. Vsi prestrašeni ne vejo, kako ali kam

Strašna morija in klanje se vname v širopustom lesu. Predenj so se pagani zavedli, je že bila polovica pomorjenih ali povjetih. Le samo nekateri so jo še na bėgu unesli. Zmaga kristjanov je bila popolna, predenj se nagne noč k mladomu jutru. Med pobitimi se najdeta Samo in Dodor. Droh si porine meč v svoje serce, se strašnejšej smerti oteti. Vmiraje še zakadi nož u persi Pervina.

Polmerfva pade Ljudmila svojemu očetu v naročje. Tudi rana Perwinova ni bila globoka. Kmalo se zavēsta. — Skerbljivo mu obezuje Ljudmila rano, dokler ni popolnoma zacēlela. Malo je preteklo nedel in sklemi je ju za vselej na tom svētu sveti zakon.

S tim so bile končane kervave vojske kristjanov s paganstvom, in mirno je sedel Valhun zanaprej na vojvodskom prestolu. Od dne do dne se je bolj razširjal sveti križ, dokler da s Čertomirom posledji slēd malikovavstva ne pade. Toda ž njim tudi pade narodna svoboda i neodvislost.

H r a s t i n l i p a.

Na zelenem hribu razprostira hrast v svojem veličastvu krepke veje in dviguje košati verh kviško proti nebu, katero je jasno, kot ribje oko. Toliko jih je mladih in starih v njegovej senci, da se tma dela, in le še zmirej dohajajo verli in berhki. Krog in krog se ozira in ponosno zre v nižave. Tam v dolu na pisanej livadi poganja svoje mladike mlada lipa, ki se nježna od dne do dne bolj širi in zmirej večja prihaja. Hrast jo vidi in lipa mu dopade. Žene ga ž njo se zaročiti. Gre in snubi lipo. Lipa, nježna lipa zarudi v mlado lice in pobesi oči, ugledati velikana, ter z glavo ponižno odmaje. „Jaz, ki še le mladim in cvesti perčenjam, se čem s teboj zaročiti, ki se ti že cvet osiplje, in se ti tudi listje, pred ko ne, osulo bo, preden se bom jaz čversta do dobrega razvila in razcvela — tega ne!“ — Hrast, „mogočni hrast se kej tacega ni nadjal; torej se zgrozi in jej zažuga, ter se verne na hrib. Jeze se peni, in hrumi in se stresa; vse v njem vrē in kipi, in sam ne vē, kaj bi počel. Misli in misli, potem se nekoliko umiri in sklene, prav zvito prevzetno lipo na led speljati. Pregovori in podučii svojce, z unimi, ki so pod lipo znanje storiti, jih vabiti na hrib, na solnce in v hrastovo senco, in jim to mesto perkupiti. Tako misli lipi do živega priti, — ktera se mu bo naposled morala podati. Grozno razpertje vžge hrast tedej med lipinčani, katero se zmirej in zmirej ponavlja. Nekterim oi prav, da lipa tako v nižavi poganja; druzim ni po volji, da se le počasi razvija, in da ne gre vse na skok; spet druzim ni všeč, da je tako na samoti, nekterim

tudi ne dopade, da je tako pohlevna. Drugi bi radi, da bi bila že močna in krasna, in da bi nikakor se ne dala vetru previhravati. Zdej prispě kteri s hrastovim vencam na glavi v dolino, in vse mu gre naproti, vse je uho, ko on sladko in rezno govori, vse se mu klanja, vse ga slavi. Ko blageji duh prehodi livado in, kadar se verne na hrib, ga spremlja velika množica, ktera se solnči na hribu in hladi v hrastovej senci. Samo se hrastu smeja, ki jih kmalo toliko zalih in verlih iz pisane livade k njemu prispe, da jih je kot listja in trave po vsem hribu. Milo jih vabi lipa k sebi in prijazno jim na serce govori, pa le malo zdá; ko pa celó svoje na zelenem hribu se sprehajati vidi, solzico potoci, in bolj ko se solzi, bolj se hrastu dobro zdi. Nekteri kar pozabijo, od kod so prišli, in so pod hrastom ko domá; drugi se vračajo, še te, kar jih je pod lipo, spraviti na hrib. Verlo se jim tudi speši in le zmirej romajo tje na višavo. Lipa se le malokteri oklene, le malokteri ji podari um in dlan. Vender, ker lipa ne omaga v nar hujej stiski, pade nekterim mrena raz oči, in precej lepo koló zvestih se krog nje sklene. Ti si serce v nemaje ne marajo za imenitni hrastov venec, ki se jim tako zeló ponuja in vnuja. Jasnega lica in bistrega uma se ne dajo nikakor premotiti. Če tudi kteri na oster kamen ali na rezno napotje naleti, se vender ne da ovreti v dobrem. Nad lipo se nebo če dalje bolj jasni; nad hrastom pa se mreni in temni. Hrastovčani in zmoteni lipinčani si vse prizadenejo, svoj namen doseči; ali lipa vsim oviram ukljub zmirej lepši in krepkeji postaja, in znati je, da se čas bliža, ko ima ona vse napotja zmagati in se prosta razviti in razcvesti; znati je, da njena doba nahaja. Solzi se sicer še zmirej, ker solnce, ktero moč in krepost daje, je še ne obsija, pa vender solzice, ki se na njenem perjiči iskrajó, povišujejo le njeno lepoto. Teži in tare jo še marsikaj — ali ona sebe in svoje vedno tolaži, in ko si sapa ž njenim lahnim perjičem igra, se zmed njenih vej čujejo besede visoke pomembe: „Lice sveta se zmirej spreminja; staro odhaja in mlado nahaja; v visoke verhove udari strela naj raji; neprenchama se verti koló sreče: v kratkem je zgorej, kar je bilo ravno kar spodej!“ —

Milko.

I. bukve iz Iliade.

(D a l j e.)

Testorović

Kalhas vstopi pred nje se, vedež naj modriši takrat,
70. Ki je vedel vesoljno, bijoče, bodoče in bilo,
Ino je ladje vodil Ahajcem do Ilion — mesta

- Vedeštvom svojim, ki mu ga podaril je Tebos Apolon,
On tedaj jim dobro mené beseduje in pravi:
„O Ahilej, bogoljubi, veliš mi ti razložiti
75. Jezo Apola, na da'eč zadevajočega kralja.
Bom govoril tedaj, ti pa čuj in obljubi s prisego,
Me brani dobrotno, si bodi z besedo al dlanjo,
Kajti bojim razžaliti moža se, ki silno veseljnim
Zapoveduje Argivom, ki slušajo vsi ga Ahajci.
80. Grozniši pač je kralj, ko razserdi nad možem se slabšim,
Ako pogoltno tud serd dan tisti, se premagovaje;
Vender se dalje še parila jeza bo v njedru njegovem,
Dokler izverši jo v djanju. Obljubi, če varoval boš me.“
Njemu zapored zdaj tak govori berzonogi Ahilej:
85. Brez strahú le povej ti znano naročbo bogova,
Ne, bogme, pri Apolu, pri bogoljubem, ki ti ga,
Kalha! molivši Danajcem sklepe bogovov naznaniš,
Nihče ne bo, dokler živim še i gledam na svetu,
Težke roké, pri ladiah votlih nate položil,
90. Nihče Danajcev vsih, tud če mi poveš Agamemna,
Ki prekositi Ahajce veliko se zdajci ponša. —
In zdaj serce storivši si reče tak vedež čistiti:
Ni razserden ne zavolj obljube al hekatombe,
Temuč zavolj duhovna: mu včinił nečas Agamemnon,
95. Ne mu oprostil hčeri, ne vzel od njega odkupe,
Toraj poslal je nadloge dalekostrelc i jih bode
Slal še i pred ne odvernil Ker kugo nosečih,
Preden se dragomu otcu ne da bistrooka devica,
Brez odkupne oproščine ter s hekatombo se sveto
100. V Krizo odpelje: tak spravivši le bi mordé ga prever'li. —
Tak jim on je govoril in vsedel se potlej, vzdigne
Pa se junak Atrejevič, silni vladar Agamemnon,
V tugo vtopljen i žolč začerneli napne se grozivne
Jeze mu zdajci, očesi podobni ste žaromu ognju,
105. Serpo pogleda le tam duhovna Kalhanta i reče:
„Vedež zli, nikdar še govoril po volji mi nisi,
V sercu ti radost vsikdar je, slabo nam prerokovati,
Dobre besede bilo ni od tebe nikoli al djanja;
Tak beseduješ tud zdaj prerokovaje Danajcem,
110. Da nadloge jim kuje za to le dalekostrelec,
Ker za Krizovo hčer ni bila mi volja prejeti
Drage odkupe, ker želja me silna ima, jo posesti
Domu na svojem in volim še clo jo pred Klitemnestro,
Ženo zakonsko, ker slabši od nje ni v ničemur,
115. Ne v obrazu, ne rasti, ne umu, ne v delu umetnem;
Vendar vkljub temu jo dati nazaj čem, ak bolje je tako;
Ljubši mi je, da ohrani se ljud, kot da bi poginil;
Vender pripravite drug pa mi častni podar, da Argivov
Sam brez darú ne ostanem. Ne bilo zares bi spodobno,
120. Glejte veseljni tedaj, kak dar od drugej mi dobiti!“ —
Njemu zapored zdaj tak govori berzonogi Ahilej:
Atrejevič preslavni, med vsemi v pohlepnosti prvi! —

- Kak li dali bi dar ti, velikodušni Ahajci,
Saj ni viditi vender nikjer na kupe zakladov.
125. Kar smo naropali v mestih, je razdeljeno že davnej.
Ne spodobi pa se ljud sklicati v novo delitev,
Toraj zavolj boga daj deklico ino Ahajci
Trojno povernemo ti i čveterno, ak enkrat bi Cen nam
Dal na moč ograjeno mesto Trojansko razsuli. —
(Dalje sledi.)

Književni pregled.

Kratka beseda o „Zori“ in „Koledarčku.“

Ni tu naš namēn, na dolgo in široko prednosti in pomanjklivosti imenovanih koledarjev prebirati in naspočitati, ali pa clo jednoga, da drugoga zataremo, čez mēro hvalisati in povzdigovati. Radostnim glasom smo oba kot žlahtni cvētlici našega mladoga slovstva pozdravili in tudi, kakor v resnici zaslužita, našemu občinstvu živo priporočili. Ni nas zaslēpila ali zapeljala nobena dobičkarija, prijateljska vez ali osobno sovraštvo. Manjše pogrēške in nedostatke smo pa rajši prijazno zamolčali in zakrili, dobro vēdoč, da smo vsi pisatelji še pervenci in začetniki v slovenskom pisanju in da nam prezgodnja in preojstra, ali clo pristranska kritika sedaj veliko več škodje kakor koristi. Lahko je podrēti in poteptati, kar je kdo drugi v potu svojega obraza s velikim trudom, s velicimi žertvami pozidal in zasejal. To naj vsakdo dobro premisli, predenj se pretresovanja naših slovstvenih děl loti, da nam slovstva že v kali ne zatara.

„Kritika,“ pravi g. Lj. Vukotinović v 3. knjigi ilirskoga Kola, „Kritika trēba da je zdrava. U literaturi, koja se razvija, imā biti krotka i prijateljska, svigdar učeća, a nikada zlobna i porugivajuća. Lahko je ono, šta čovēk s velikim trudom stvori, smēšno naćiniti, bez da se tko iz kritike ili (bolje rekuć) iz takvoga pasquilla štagod naući.“ — Tako mislimo tudi mi, in s nami gotovo vsak pravi rodoljub, kteromu povzdiga svojega naroda rēsnićno pri sercu leži.

Da „Novic“ ne omēnimo, ktere so cēlo dēlo tako rekoć na smēh obrnile ter mu s kratkimi besēdami skorej vso cēno odrekle, brez da bi povēdale zakaj, hoćemo samo na g. Cegnarijeve besēde v „Ćasniku“ še nekaj odgovoriti.

Prebravši imenovano kritiko v „Ćasniku“ smo se na prvi mah preprićali, da se je g. pretresovavec „Zore“ od svoje stranke nekaj predaleć zapeljati dal, ker je resnici tudi nekaj nerēsnice primēšal in tako „Zori“ preveć vzal, „Koledarćku“ pa spel preveć dal. Ne tajimo, da „Minka“ ni jedna naj boljših pesem, da bi se dala v knjigi semtertje kaka besēdica bolj popiliti ali kak stavek na boljše obrniti. V tom smo s Vami jedinih misli. Ali pa zamorete zavolj toga s dobro vēštjo cēlim sastavkom lēpoglasja ali clo kakor „Novice“ cēloj „Zori“ vso cēno odreći? To se nam ravno tako zdi, kakor pa: poderi cēlo drēvō, ěe se ti kaka vejćica na njem prav ne ozeleni. (Konec sledi.)

* Slavno znani ilirski spisatelj Dr. A. Starćević u Zagrebu bode v kratkom izdal: *Hrvatsko rēćoslovico* (slovnico). Naroćnina znese

1 zl. (gld.) sr, ter se imá do februarja vredništvu Narodnih Novin u Zagreb poslati. — Ravno tako imamo v prvoj polovjci t. l. pričakovati: Nemško - hrvatski slovar od Bogoslava Suleka. Obsegel bo okoli 40 tiskanih pol in pri Fr. Županu v Zagrebu na svillo prišel. Kdor se v kratkom naroči, ga dobi za 3 zl. 30 kr. sr. (Tudi vredništvo Bčebo na imenovani knjigi radovoljno naročnino prejemalo).

* V Gajevej tiskarnici v Zagrebu je pred nekimi nedelami izšel drugi svezek: Bosanskoga prijatelja od g. I. Jukića. Kakor nam „Nar. Novine“ povejo, obseže veliko prav lepih in izverstnih reči in ga vsim prijateljem domače književnosti prav živo priporočijo. Pristavimo iskreno željo, da bi ga skorej tudi po slovenskih mestih dobiti bilo, kjer bi se ga gotovo več iztisov razprodalo.

Z m e s.

(Iz štajerske Slovenije.)

Tvoj poslednji sostavek, bčelica ljuba! o jednom slav. književnom jeziku, ki si ga lanskoga leta prinesla, je tudi še nas spodbodel, svoj skerhan meč spet enkrat poojstriti i poskusiti, ali odvajena pest š njim še zamahnuti more. — Zarēs marljivi i vbogi kovači smo bogme Slovenci v kovačnici jezikoslovnoj. Kujemo i kujemo na slovniškom naku svojo milo Slovenščino, da iskre (koncovke i besēde) križam na vse strani lētē. Sedaj se bližamo tomu, sedaj unomu sosedu; zaženemo se Horvatu nasproti, za gotovo pričakovaje, da bo nam kar na pol pota nasproti prihitel i nas iskreno objel, ali zatelebani postojimo, vidši, da se za nas še zmēni ne. Velikodušno smo mu že darovali mnogo naših slovenskih posebnosti, mislivši, da bode tudi on svoj napēni „a o, i o, u o, e o i ostalih neslovniških oblik popustil. Pa močno smo se golfali. Mēsto nam nasproti priti, ali nas saj dočakati, se pred nami clo v bēg spusti, in mi ostanemo sopen sami. — Toda pustimo šale; presveta, prevažna je stvar, poskusimo tudi resnico.

Tudi meni, ki sim u mnogih rečeh g. Podlipskovih misli se clo nepotrebno i suvišno zdi, še kaj o potrebi jednoga knjiž. jezika govoriti. Saj je on *conditio sine qua non* naše vzajemnosti, naše prihodnosti. Dogodbe poslednjih lēt nam to zadosti jasno pokažejo. Praša se sedaj le—se vē da samo od stranke, ktera za vsakim germom strašno spako grozopolnoga panslavisma voħa — ali imamo mi tudi pravico se u jednom jeziku sjediniti. Ker nam pa te pravice naravnost podrēti ne mōre, nam začne dobre svete dajati in razkladati, kako nam gre ravnati, da bi svoj namēn ložej — ali bolj prav nikoli — doseči ne zamogli, ali pa nam prigovarja, da še ni na času, kaj tacega misliti, da se imamo političnih kovarstev zderžati in še Bog vē kaj. Bratje! ne dajmo se motiti po tih praznih govorih. Vprašam vas, imamo li pravico se kakoga in naj si bo kitajskoga jezika naučiti? Kdo nam hoče toga prepovēdati! Oj pojte, pojte! kdaj se bomo vendar enkrat svoje otročjosti i ptujega duševnoga varstva znebili? — Mi hočemo takó — in to naj bo vsim uzroka zadosti. Pred vsim drugim je taj, da jeden književni jezik dobimo, treba naše krepke možke volje. (Konec sledi).

Glej zadnjo stran šolskoga prijatelja.